

Sygn. akt I C 181/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Monika Rząsowska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o.

przeciwko (...) Publicznemu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Publicznego (...) w W. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 36.308,57 zł (trzydzieści sześć tysięcy trzysta osiem złotych 57/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Publicznego (...) w W. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 4.233 zł (cztery tysiące dwieście trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 181/14

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 24 września 2013 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko (...) Publicznemu (...) w W. o zapłatę kwoty 36.309,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, za także o zasądzenie kosztów procesu

Dowód: pozew wraz z załącznikami-k.1-58.

W dniu 29 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił żądanie pozwu w całości, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym-k.76.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 18 grudnia 2013 roku pozwany (...) Publiczny (...) w W. zaskarżył w całości ww. nakaz.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził wykonanie umowy zawartej z powodem wskazując jednocześnie, iż główna przyczyna nieuregulowania zobowiązań jest związana z trudną sytuacją finansową pozwanego. Pozwany potwierdził gotowość zawarcia ugody, w oparciu o należność główną wraz z możliwością umorzenia w części lub całości odsetek ustawowych. Ponadto w przypadku braku zgody na zawarcie ugody pozwany wniósł o rozłożenia należności na raty.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty-k.79-85.

Pismem procesowym datowanym na dzień 6 lutego 2014 r. powód podtrzymał swoje żądanie jednocześnie nie wyrażając zgody na zawarcie ugody oraz rozłożenie należności na raty.

Dowód: pismo procesowe-k.91-92.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym (...) Publicznym (...) w W. w W. umowę nr (...) z dnia 1 października 2012 r. o zakup i dostarczenie towaru.

Dowód: umowa-k.65-73.

Za zakupiony przez pozwanego towar powód wystawił faktury VAT.

Dowód: faktury VAT-k.20-56.

W związku z brakiem zapłaty powód wystosował ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z żądaniem odsetek od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty-k.13.

Powyższy stan faktyczny, ustalony przez Sąd w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu, nie był sporny między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Jak stanowi art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Bezsporne pomiędzy stronami w niniejszej sprawie pozostawały okoliczności podnoszone w toku niniejszego postępowania, w której pozwany uznał należność główną wraz z odsetkami wnosząc o rozłożenie jej płatności na raty. Mając powyższe na względzie Sąd zasądził na rzecz powoda niekwestionowaną przez stronę pozwaną kwotę należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od 27 września 2013 r. do dnia zapłaty (pkt. I sentencji wyroku)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zaległych należności na raty. Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili bowiem decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie. Sąd zważył również, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, że środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia utrzymanie pozwanemu płynności finansowej. W wyniku tego, następuje nieustanny wzrost zadłużenia, co pozwany wykazał dokumentacją księgową. Jednakże w ocenie Sądu, zła sytuacja finansowa pozwanego w tym konkretnym przypadku nie daje podstaw do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty. Sąd zważył bowiem, że wysokość zadłużenia po stronie pozwanego w szczególności nie gwarantuje spłaty należności w ratach na rzecz strony

powodowej. Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie powód do chwili wyrokowania nie dokonał jakiegokolwiek wpłaty na poczet zadłużenia. Skoro zaś tego nie uczynił, nie kwestionując jednocześnie wysokości powstałego zadłużenia, winien był przygotować się na spłatę przysługującej powodowi należności. Nadto należało mieć również na uwadze, że rozłożenie świadczenia na raty nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela. Nie ulega zaś wątpliwości, iż sytuacja w której wierzyciel przez wiele miesięcy pozbawiony jest należnej mu zapłaty za towar, rzutuje na jego własną płynność finansową. Zatem w ocenie Sądu, rozłożenie na raty spłaty zadłużenia wobec (...) Publicznego (...) w W. nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 kpc i odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu. Trudna sytuacja finansowa nie może być jedyną przesłanką do odstąpienia od obciążania strony kosztami procesu. Takie działanie stało by w sprzeczności z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany nie spełnił świadczenia dobrowolnie zatem wystąpienie przez powoda na drogę sądową celem odzyskania swoich należności było całkowicie zasadne a pozwany, który nie spełnił świadczenia, powinien ponosić tego konsekwencje. Pozwany od dłuższego czasu znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i zawierając umowę miał świadomość, że może mieć trudności z uregulowaniem swojego zobowiązania, zatem odstąpienie od ponoszenia przez niego kosztów postępowania prowadziłoby do niezasadnego obciążania powoda kosztami opłaty sądowej, kosztów zastępstwa prawnego i opłaty skarbowej, które to koszty powód zmuszony był ponieść z wyłącznej winy pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak pkt. II sentencji.

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.